

סגן דני כהן ז"ל

מגישות: נופר אהרוני ורעות גלבו

בית ספר: רנה קאסן

שם הסטודנטית: איילת באבד

תוכן עניינים:

שער.....	עמוד 1
תוכן עניינים.....	עמוד 2
דבר הסטודנטית.....	עמוד 3
דבר התלמידות.....	עמוד 4
קורות חייו של סגן דני כהן ז"ל, מאתר יזכור.....	עמוד 5-8
תכונותיו המיוחדות.....	עמוד 9
שירותו הצבאי.....	עמוד 10
שיריו של דני.....	עמוד 11-12
קטעי עיתונות.....	עמוד 13
הקרב בציר המתפללים.....	עמוד 14
ילדותו וקורות חייו.....	עמוד 15
מכתבים לדני.....	עמוד 16-20
תמונות.....	עמוד 21-25

דבר הסטודנטית

זכיתי ללוות את נופר ורעות בתהליך כתיבת החוברת לזכרו של דני ז"ל.

התחלנו במפגש עם הוריו של דני, שסיפרו לנו על דמותו המיוחדת של דני ונתנו לנו את הספר שנכתב לזכרו. נפעמתי לנוכח הוריו של דני- נאווה ויהודה, המתמודדים יום יום עם החסר והאובדן, ועם כל הקושי הצליחו להעביר לנו מדמותו של דני, כמה אדם מיוחד וטוב לב הוא היה.

מהעיסוק בדמותו של דני נראה שדני זכה לברכה שאנו מבקשים בברכת המזון: "ונמצא חן ושכל טוב בעיני אלוקים ואדם".

דני היה חברותי מאד, ורצה להיטיב לכל מי שפגש, השרה אווירה נעימה, והיה מלא הומור ושמחת חיים. דני היה מלא חסד, לאורך כל שנות חייו.

גבורתו של דני התגלתה בחייו ובעיקר במותו- דני נהרג על קידוש השם בהגנתו על תושבי חברון והעם כולו.

אני בטוחה שדני נשאר חי בזכרונם של כל האנשים אליהם היה קשור, ואהבתו אליהם הולכת עמם גם לאחר מותו.

ברצוני להודות להוריו של דני- נאווה ויהודה על העזרה והנכונות לשתף ולספר לנו מי היה דני.

וכמובן תודה רבה לנופר ורעות שעמלו והשקיעו על מנת שהחוברת תצא לאור.

מקווה שאזכה לקחת איתי הלאה מדמותו של דני ז"ל ואלמד ממעשיו הטובים.

יהי זכרו ברוך.

אילת באב"ד

דבר התלמידות

כשהצטרפנו לפרוייקט משפחות שכולות חששנו מהמפגש שהיה צפוי לנו עם משפחתו של דני ז"ל משום שתהינו עד כמה טעון ורגשי יהיה המפגש שעניינו במי שכבר איננו איתנו – דני ז"ל. נופר מספרת שיכלה בדרך זו או אחרת להזדהות עם משפחתו של דני ז"ל משום שדודה בדומה לדודו של דני נפל במלחמת יום הכיפורים.

במהלך המפגש יצא לנו לחשוב על כך שעם כל החשיבות והערך של הפרוייקט, מוטב היה אם היינו נפגשים מטעמים אחרים. ניתן לומר שמפגש זה חיזק אצלנו את כוחם של החיים. מהשיחה עם המשפחה נוכחנו לדעת שדני היה ילד מיוחד במינו אשר בסדר עדיפויותיו הזולת הייתה לפני הכול, דבר זה מתבטא לכל אורך חייו, מהילדים בגן ועד לחייליו בצבא.

במהלך הפרוייקט התבקשנו להכין חוברת לשם הנצחתו ובמשך עשיית חוברת זו עסקנו בשאלה שמפריעה לנו עד עכשיו: "מה היה קורה אילו דני היה קצת פחות טוב ממה שהוא היה?" מה אז היה קורה..

מהכנת החוברת על דני למדנו רבות אודותיו ועל תכונותיו ובחרנו לקחת איתנו לחיינו האישיים את התובנה שכולם שווים ושצריך להפגין חמלה כלפי השונה לעיתים תכופות יותר.

אנו שמחות שנפלה בחלקינו הזכות לפגוש את משפחתו של דני.

נופר אהרוני ורעות גלבוע

קורות חייו של סגן דני כהן. אתר יזכור:

בן נאווה ויהודה יעקב. נולד ביום י' בחשוון תשמ"א (19.10.1980) בירושלים, אח צעיר לרונית ומירב. נקרא על שם דודו דני טייכלר, שנפל במלחמת יום הכיפורים. דני למד והתחנך בבית-הספר היסודי 'יהודה הלוי' בירושלים, בישיבה התיכונית 'נווה שמואל' באפרת ובישיבת הקיבוץ הדתי עין צורים, במסגרת תוכנית שילוב. בהיותו תלמיד הישיבה התיכונית באפרת, הגה, יזם והקים בישיבה תחנת רדיו היתולית לקראת חודש אדר, הפועלת גם כיום, ונקראת על שמו. משחר ילדותו פעל דני לקירוב ועידוד הילדים שבסביבתו, גם אם לא היו מהמקובלים בחברה. כבר בגן הילדים דאג להיות חבר של מי שלא היו לו חברים, לקבל את השונה. בכל תקופת לימודיו היה פעיל בתנועת הנוער 'בני-עקיבא': בסניף מרכז כחניך, ובהמשך בסניף בקעה כמדריך, חבר נאמן לכולם, חניך ומדריך אהוב ואהוד על הכל. דני היה בעל אישיות רגישה, תומכת ומלאת שמחת חיים, שהקרינה על כל הסובבים אותו במעגל חייו. איפיינו אותו השנינות והחיוך, והדאגה הכנה לזולת. יחס מיוחד היה לו כלפי בני משפחתו, ובמיוחד לאחייניו, שאהבוהו מאוד. דני היה מלא כריזמה בידע, באהבת העם והמולדת, ברעיונות ובכשרונות יצירתיים שהביעם בדרכו הצנועה והמיוחדת. אהבת ארץ-ישראל התבטאה גם בטיולים רבים ברחבי הארץ. מוקף תמיד חברים קרובים, שמאוד אהב, ניצל כל רגע פנוי לשמור על קשר, להתעדכן ולבלות עם חבריו. תחביביו היו רכיבה על סוסים, טיולי אופניים, שחייה, טבילה במעיינות, וסנפלינג (חרף פחד גבהים, שהצליח להתגבר עליו), משחקי חשיבה ותשבצי הגיון. דני התגייס לצה"ל במחזור אוגוסט 1999, לחטיבת הנח"ל גדוד 'שחם' 931. גם כחייל המשיך בדרכו המיוחדת, וכבר בטירונות קירב את החיילים הבודדים ואת העולים החדשים. חשוב היה לו להזמין אליו הביתה לשבתות ולחגים. בספר סוף המסלול של פלוגת אוגוסט 99 נכתב על דני בדף של חיילי המחלקה שעזבו מוקדם: "צר המקום מלהכיל את גאוניותך. הנצנוץ המופלא והשקט, החברות שבך, גרמה לא רק לאהבה כלפיך אלא יצרה הווי חיים במחלקה." דני קודם במסלול הפיקוד ונשלח לקורס מ"כים מוקדם. בספר סוף המסלול, אוגוסט 2000, נכתב: "דני כהן האגדי. הכיתה הטובה בפלוגה בזכותו של בן אדם אחד - דני כהן. קיבל אותנו כאשר היה רק 11 חודשים בצבא, והראה לנו ניסיון של שנים... חצי שנה של צחוקים, אחד המפקדים היחידים שבאמת שמעו אותנו החיילים. תמיד אירגן לנו ימי סידורים, ושמע אותנו בוכים ומתבכיינים. עזב אותנו לטובת קורס קצינים אותו עבר בהצלחה וכעת הוא מ"מ בני"שים באוגוסט 01!! דני כהן - כבוד!". כמפקד מחלקה כותב דני למחלקתו, בספר סוף מסלול אוגוסט 2001: "צביטה, צביטה בלב. 'לבי במזרח ואנוכי בסוף מערב'. מעולם לא נשמע כל כך רלוונטי כמו עכשיו, כשאני כותב לכם מכאן, מעל ראש הנקרה. זה לא סוד שרציתי להישאר וזה די מוזר לי לכתוב בתור המ"מ לשעבר, אבל ננסה. יש כמה דרכים לסכם תקופה. אני רוצה לבדוק איך עמדנו במטרות שהצבנו (הגיע הזמן לגלות שיש עוד מטרות בעולם חוץ מ'להגן על גבולה הצפוני של מדינת ישראל'). המטרה הראשונה שהצבנו כסגל, היתה ללמד משמעת מוקדם כדי שנוכל לעבוד בכיף אחר-כך, באימונים ובמבצעי ולעמוד בכל משימה בצורה הערכית והמקצועית ביותר. לצורך העניין, הצגנו פרצופים קשוחים בטירונות, מה שהיה קשה במיוחד במסדרי

דגל, כשגיא היה מצדיע אל גנרל שוורצקוף ובסוף, מחייך חיוך קטן בזווית הפה וקורץ. אז התאמנתי לא לצחוק, כשהמבחן האמיתי היה בשיחות המחלקה (אין שומרים על פריסה מחתולים???) חוץ ממשמעת, ההישג שהכי ייזכר מהטירונות הוא השיפור המדהים בכושר, שהביא לשיפור של יותר מ-30 נקודות בבר-אור! באימון, ומאוחר יותר בקו, ניסינו להוריד את השטויות כמה שיותר מהר ולעבוד בלי פוזות. התחלנו בעצם בשדאות שהיתה מצוינת... המשכנו בתרגילי הכיתה והמחלקה בגשם השוטף (עד שהגשם היה גשם והבוץ...) שהתעקשנו לבצע למרות התנאים וגרמו להמון סיפוק. ייזכרו לטובה גם שבוע ההישרדות (נ"א : נגמ"שים) בעדשה, המסעות המטורפים של האימון (והנשימות של דוידסון) וכמובן, המסכמים שגם כן היו אתגר לא רע בכלל. מערד עלינו צפונה לקו שבו ניסינו לעבוד בראש טוב ככל האפשר (מה אתם קופצים? אמרתי, כמה שאפשר) ולשבור שגרה עם מד"סים מוזרים, עם מארב 'תוכי' שהפך ליעטלף ועוד כמה חיות שנמצאות רק בשושן וכנראה נכחדו משאר העולם לפני מיליוני שנים (עקרבוט בגודל פיל וחגב בגודל ממותה). מטרה נוספת, שחשבתי שאפשר לעמוד בה היתה להסביר מה ולמה כשאפשר, ושתבינו שלפעמים אי-אפשר להסביר כל דבר. עכשיו, בדיעבד, מסתבר שאי אפשר לדרוש מנמר להיות צמחוני ובינ"ש תמיד ישאל שאלות. 'למה צריך משמעת? אנחנו יודעים לעבוד בראש טוב' - כמה חיילים בשיחת מחלקה אחרי יום בטירונות. למה רק שעתיים נוהל שבת? למה אוכלים ולא ישנים בסוכה? למה יש תיזוזים? למה ערכת הכלים לא נוחה? למה יש דבורים בפריסה? 'אין עונש יותר חינוכי?' שאל כל מי שקיבל שבת על שבירת שמירה בקו. מטרה נוספת היתה להשאיר חותם חיובי בגדוד, אם בצורת שם טוב למחלקה, ואם בצורת חברה שימשיכו כמפקדים וכלוחמים בגדוד. אלעד (שיחזור בתור קצין), יוסי, איתי, הושעיה, אביתר, רפי, יואל, עמית, עידו, איגור, יורי, ישראל, מונס, יוסי (ואולי גם גילי, שולי שלמה או אבי) קיימו את החלק השני מעל לציפיות ויובילו בגדוד בשנים הבאות. לגבי החלק הראשון, אני לא אובייקטיבי. אבל, אני מרגיש מצוין עם מה שהצגנו וכל אחד ישפוט לבד. בסופו של דבר, המחלקה הראתה מה היא שווה, ואולי במקומות אחדים היתה יכולה להוכיח קצת יותר, אבל במבט לאחור, אני בטוח שכל אחד מרגיש שהוא קיבל משהו מהמסלול וגם קצת תרם וזה מה שחשוב... לסיום, תודה לכם לוחמי מחלקה 3 'עטלפים'. מכל מלמדי השכלתי ומחיילי יותר מכולם. תודה על האווירה שכל-כך הייתי צריך. תודה שנתתם והקרבתם וטחנתם והצחקתם ועודדתם ולמדתם ולימדתם וקיבלתם ונתתם. תודה שהחזרתם את השם הטוב של הבינ"שים לגדוד. ובעיקר, תודה ששמרתם על המדינה. בהצלחה!" המחלקה נפרדת מדני המ"מ: "כעת כשאנחנו מסיימים ומסכמים תקופה ארוכה ומייגעת, אין ספק שאתה הראשון ממנו עלינו להיפרד. בכל תקופת השירות שלנו היית הדמות הדומיננטית בכמות ובאיכות. בכמות - שרדת יחד איתנו את התקופה הארוכה ביותר (וזה לא היה קל). ובאיכות - היית דמות שהשפיעה וקבעה רבות הן לכל אורך תקופת ההכשרה בבא"ח והן בקו כשדאגת לפעילות מתמדת במוצב מתוך רצון שלא נישחק (מטווחי נגמ"ש, ריצות ניווט ביפתח וכד'). אין ספק שאת הראש של המחלקה קלטת ישר ואת זה ראינו בכל התחומים: בין במישור הדתי שתמיד התעניינת ודאגת לכל צורך רוחני כמו בתפילות במסעות ובימים עמוסים במיוחד. בהתנהגות כנה ובלתי מתפשרת שהיתה לסמל בפלוגה כולה. בין במישור האישי, בדאגה מיוחדת ליציאות ובהתאמצות להוציא מקסימום חיילים הביתה (בפרט בקו כשהיינו לחוצי בית) וגם בבקשות מיוחדות לאירועים מסוגים שונים. האמנת שיש צורך אמיתי בדיסטנס

בתקופת ההכשרה ולמרות שלא תמיד הסכמנו איתך, ידענו שפעלת כך מתוך חשיבה שזהו צורך חיוני, ובאמת בקו הרגשנו שרצית להיות לא רק מפקד אלא גם חבר. בכל בעיה שפנינו אליך מצאנו אוזן קשבת שגם טיפלה בבעיה על הצד הטוב ביותר. אין ספק שגישתך זו חלחלה אף אל הסגל הכפוף לך, שלמד ולקח ממך דוגמה. היום אנחנו יודעים בוודאות שבלעדיך השירות שלנו היה יותר קשה ומורכב. תודה מקרב לב על הכל, על ההשקעה, ועל תשומת הלב. על שנתת לנו את כל מה שהיה לך לתת. "המ"כ טל כותב על דני: "האיש והאגדה שהיתה לי הזכות להשתייך למחלקה שהוא מפקד עליה, ממש נהניתי ממנו ומגיעה לו תודה ענקית ממני." במהלך שירותו חווה דני אובדן חברים, ואת אוזלת היד למול הפיגועים בארץ. את רגשותיו, הגיגיו ועומק מחשבתו ביטא בשירים, שנמצאו בין ניירות העבודה הרבים שהובאו למשפחה לאחר נפילתו. במרס 2002, כתב דני שיר על ההתמודדות: "הוא רצה להיות אהוד/ אז ברח מלבנון אל הים הגדול/ אך בעלות אריאל לאריאל/ החלו סימנים שיכול/ לברוח ממקום, / אך לא מאסון ושכול. // ויעלה אריאל, / ויפרוס עלי גפן ותאנה/ על מבושת מלחמתו/ ויחוס על הקיקיון, / אך לא על העיר. // וילך העם הלך וטעה. / ויאמר הנביא: / על חרבך תחיה/ אי אפשר לברוח מנינווה." זמן-מה אחר-כך באותו חודש, לאחר פיגוע, כתב דני את השיר הבא: "עניים בשוק, עשירים בקניון, נוסעי אוטובוסים, ונוסעי מטוסים, צעירים שרוקדים במועדון, ומבוגרים שיושבים בתחנה מרכזית. יושבי בתי קפה, יושבי הפיצריות, יושבי בתי מדרש, ויושבי בסיסי הצבא, מתנחלים, מפגיני שלום עכשיו, מאה שערים ועמנואל, מסיבת רווקות בתל-אביב. ורק חז"ל חזו זאת ואמרו: 'כל ישראל יש להם חלק בעולם הבא'." בתום שירות החובה המשיך דני לשירות קבע. ביולי 2002 הועלה לדרגת סגן ומונה לסמ"פ בפלוגה ב' בגדוד 'שחם' 931 חטיבת הנח"ל, ששירתה במוצב 'דבורנית' בגבול הצפון סמוך לראש הנקרה. לאחר ארבעה חודשים ירד הגדוד לפעילות מבצעית באזור רמאללה ובתחילת חודש כסלו (נובמבר) הוצב בחברון. ביום י"א בכסלו תשס"ג (15.11.2002) נפל דני בקרב בחברון. בערב שבת, כאשר יצא בראש כוח פלוגתי לסייע בלחימה נגד חוליית מחבלים שביצעה פיגוע ירי על ציר המתפללים המקשר בין מערת המכפלה לקריית ארבע, נהרג דני במהלך הקרב. עם דני נהרגו בקרב 11 לוחמים. בן עשרים-ושתיים היה דני בנופלו. הוא הובא למנוחות בבית-העלמין הצבאי בהר הרצל, ירושלים. הותיר אחריו הורים ושתי אחיות. בהלוויה ספד לדני ערן המג"ד: "אי-אפשר לספר על מותו לפני שמספרים על חייו. דני היה אדם שעשה לי טוב בגדוד, מי שגרם לי לחייך, היה מלא שמחת חיים, קצין שבאמת ובתמים אהב את החיילים שלו ובגלל זה גם לא הצלחתי לגרום לו להיות מ"פ. הוא אמר לי, אני מוכן להישאר מ"מ כמה שאתה רוצה, אבל מ"פ זה כבר רחוק, אני רוצה להיות קרוב לחיילים שלי. היה תענוג בלתי רגיל לראות אותו עובד ונהנה ומלמד ומחנך, הוא היה מיוחד וגם מותו היה כזה. האירוע לא היה בגזרתו והוא הגיע עם כוח כוננות. היו הרבה מאוד פצועים בשטח והוא הגיע על-מנת לחלץ אותם, לחצוץ בינם לבין האש של המחבלים ותוך כדי שהוא מכוון את הנגמ"ש ומנסה לפרוק כדי להגיע לכוח במצוקה, הוא קיבל כדור ואני ראיתי אותו קורא וחילצנו אותו אבל לא, לא היה מה... לא האמנתי, אדם שהיו בו כל-כך הרבה חיים ופתאום אין לו חיים. זה לא יכול להיות." דני אהב את החיים, תיכנן ופעל להמשך מסלול חייו, היה אופטימי ומלא שמחת חיים. יחד עם זאת, היה מודע לכך שהוא עלול להיפגע. בין כתביו נמצאו שירים, רשימות והרהורים על הפיגועים, חומת ההפרדה, והמצב הפוליטי בכלל.

באלבום התמונות שלו נמצא, לאחר מותו, מכתב חתום שהשאיר להוריו:
"אבא, אמא, שלום. למה, למה אנחנו חיים? האם יש לבן אדם אחד
תכלית? העולם מתקיים בשביל משהו שעוד יגיע, שעוד יקרה, וכל אחד
מאיתנו הוא חלק הכרחי בהתפתחות העולם והאנושות לקראת אותו דבר
נשגב. אם כן, מה שנדרש מכל אחד, ובעצם תכלית החיים, זה להיות
החלק בפאזל בצורה הטובה ביותר שהוא יכול. כלומר, על מי שהולך
בדרך של יהודי דתי, לקיים את הדת היהודית בצורה המועילה ביותר,
על מנת להעמיד דורות באים יותר טובים ממנו, על-ידי השפעה על
צאצאיו או על סביבתו. אני כנראה שייך לחלק שצריך היה להשפיע על
סביבתו, ואתם לחלק שהשפיע על ילדיו. אז רק רציתי להגיד לכם שאני
די מבסוט ממה שהספקתי במסגרת הזמן המצומצם שהוקצב לי, ושאני
מרגיש שהייתי שופר די טוב לדרך שבה חינכתם אותי ושאני לא מצליח
לחשוב על דרך טובה יותר לגדל ילד מאיך שגידלתם אותי (אולי קצת
פינקתם מדי...). מניסיוני הדל ראיתי, שבדרך כלל האנשים שנשברים
בצורה חסרת תקנה עקב שכול הם אנשים שיש להם רגשות אשם
כלשהם. כמו שאני מכיר אתכם, (בעיקר אמא) למרות שלא תהיה שום
סיבה, אתם עלולים להתחרט על דברים שעשיתם או שלא עשיתם,
שאמרתם או שלא אמרתם. אז רק שתדעו שבאמת עשיתם הכל נכון,
שחוץ מהפסקות קטנות אני יותר מעשרים שנה מבסוט, ורק רוצה
להגיד תודה!"

בספר סוף מסלול אוגוסט 2002, נכתב: "דני סימל בעינינו את הישראלי היפה: דני
שהיה מפקד שאהב ודאג לחייליו יותר מאשר דאג לעצמו, דני שתמיד כשהיה צריך,
התנדב ראשון לעזור. דני שתמיד ידע להכניס ולזרוק בדיחה כשצריך. דני שאהב את
המדינה והארץ. דני שהיה בן אדם."

לעילוי נשמתו של דני הוכנס ספר תורה לבית-הכנסת 'חזון יחזקאל' בירושלים,
ניתנים שיעורי תורה לזיכרו,

התקיים יום עיון בישיבת 'עין צורים' בנושא 'עקידת יצחק',

יצא לאור ספר מאמרים לחנוכה לזיכרו, הכולל פרק הנצחה על דני.

הוקמה עמותה על שמו, שמטרתה גיוס משאבים לעידוד צעירים להגשמה אישית.

בני המשפחה הקימו אתר אינטרנט לזיכרו של דני, בכתובת: www.danny-cohen.com

תכונתיו המיוחדות

לאחר מפגש עם אמו של דני נוכחנו לדעת שדני היה ילד מיוחד במינו. דני היה בעל אישיות רגישה, תומכת ומלאת שמחת חיים שהקרינה על כל הסובבים אותו במעגל חייו. משחר ילדותו, בצבא לאורך כל מסלול השרות ועד לנפילתו פעל דני לקירוב ועידוד ילדים, נוער וחיילים. כבר בגן הילדים דאג להיות חבר של מי שלא היו לו חברים, לקבל את השונה. כנער היה חניך ומדריך אהוב על חבריו וחניכיו בבני-עקיבא. כאשר דני התגייס לצבא כבר בטירונות דאג לקרב את החיילים ולאחד ביניהם. דני היה מזמין חיילים בודדים ועולים חדשים לביתו לשבתות וחגים וגם בעודו מפקד וכמ"מ התייחס דני לחייליו ברגישות וחברות. לדני היה קשר מיוחד עם אחייניו שאהבו אותו מאוד.

במפגש עם אמו היא סיפרה שכאשר היה דני בגן הייתה להם מסיבת חנוכה בה התחלקו הילדים לזוגות על מנת לרקוד ריקוד לכבוד חג החנוכה, ילדה אשר היו לה מוגבלויות נשארה ללא בן זוג כיוון שעל גבה היה מכשיר, ולכן הילדים נרתעו לרקוד עמה. דני לא נמנע מליצור איתה קשר ולכן ניגש אליה ורקד עימה. דבר זה מעיד על טוב ליבו של דני ועל כך שהיה אכפת לו מהחברה.

דני עם אחייניו

שירותו הצבאי

דני כהן התגייס באוגוסט 1998 לחטיבת הנח"ל לגדוד שחם 931. במהלך הטירונות קיבל תפקיד ס.מ"כ. עם תום האימון המתקדם ירד הגדוד לתעסוקה מבצעית בגוש קטיף ברצועת עזה, ושם פעל דני לכמה שבועות ולאחר מכן נשלח לקורס מ"כים מוקדם. דני הפגין את תכונותיו המיוחדות בצבא, דבר זה התבטא בכך שדני דאג להזמין חיילים בודדים ועולים חדשים אליו לשבתות ולחגים. כאשר סיים דני את קורס המ"כים הצטרף לסגל המפקדים בבסיס הטירונים של חטיבת הנח"ל. בד בבד דני נשלח למבדקי קצונה והתקבל. בעקבות זאת התעוררו התלבטויות האם להתקדם לקצונה או לחזור לישיבת עין צורים לתקופה של שנה כפי שמתחייב מתוכנית השילוב. לאחר שיחות שהתנהלו בין דני לבין המג"ד הבין דני את חשיבות היציאה לקורס קצינים בכדי לשרת ולתרום לצה"ל ברמה גבוהה יותר, וסוכם שכאשר יסיים את הקורס יוכל לחזור לישיבה לתקופת לימודים. דני עבר את קורס הקצינים בהצלחה, לאחר חזרתו לגדוד נאמר לו שאומנם יוכל לחזור לישיבה כפי שהובטח לו אך צה"ל זקוק מאוד לשרותו. הופעל עליו לחץ כבד לקבל תפקיד של מ"מ. לבסוף נענה דני לבקשה וביקש לקבל את מחלקת הבניינים. כמ"כ וכמ"מ דאג לחייליו כחבר וכעובד סוציאלי- דני התייחס לחייליו ברגישות, בחברות וברצינות, דני רצה להישאר בתפקידו כמפקד מחלקה ולא להתקדם ולעלות בדרגות במטרה שיוכל להיות קרוב לחיילים, לבצע איתם משימות, להילחם יחד איתם ולדאוג לכל מחסורם.

בספר סוף המסלול של פלוגת אוגוסט 1999 נכתב על דני בדף של חיילי המחלקה שעזבו מוקדם: "צר המקום מלהכיל את גאוניותך. הנצנוץ המופלא והשקט, החברות שבך, גרמה לא רק לאהבה כלפיך אלא יצרה הווי חיים במחלקה."

(בסוף מסלול
מחלקת
בניינים)

שיריו של דני

שיר אשר נכתב ב- 20/3/2002, פיגוע באוס אל פחם.

עניים בשוק
עשירים בקניון
נוסעי אוטובוסים
ונוסעי מטוסים
צעירים שרוקדים במועדון
ומבוגרים שיושבים בתחנה מרכזית
יושבי בתי קפה
יושבי הפיצריות
יושבי בתי מדרש
ויושבי בסיסי הצבא
מתנחלים
מפגיני שלום עכשיו
מאה שערים ועמנואל
מסיבות רווקות בתל-אביב
ורק חז"ל חזו זאת ואמרו:

"כל ישראל

יש להם חלק

לעולם הבא"

שיר אשר נכתב ב - 16/3/2002 :

הוא רצה להיות אהוד
אז ברח מלבנון אל הים הגדול
אך בעלות אריאל לאריאל
החלו סימנים שיכול
לברוח ממקום,
אך לא מאסון ושכול.

ויעלה אריאל,
ויפרוס עלי גפן ותאנה
על מבושת מלחמתו.
ויחוס על הקיקיון,
אך לא על העיר.

וילך העם הלוך וטעו.
ויאמר הנביא :
על חרבך תחייה
אי אפשר לברוח מנינוה.

קטעי עיתונות

"מעריב" - 17.11.02

"ידיעות אחרונות" - 17.11.02

סגן דן כהן ז"ל

נקרא על שם דודו שנהרג במלחמת יום-כיפור

סגן דן כהן ז"ל, בן 22, מירושלים, שנרצח רצח כוחות קולות בצור, המסתללים בחברון, קרוי על שם דודו דני מייבולר, שנהרג במלחמת יום הכיפורים. דן, שתג את יום הולדתו ה-22 לפני מספר שבועות, למד בבית הספר היסודי העדה הלאומי, ואחר כך בישיבה התוכנית נר. זה שמואל שבאפרת. שנת לימודים נוספת עשה דן בישיבת הקרי"א הרתי"א עין צורים ואחר כך התגייס לנח"ל. דן יצא לקורס קצינים, סיים אותו בהצלחה, אולם בסיום השלים מסלול עם חייליו קורס לתפקיד מנ"ס פקדון שלונה. מפקדיו לחצו עליו באחרונה שייצא לקורס מ.ס. והוא היה אמור להשתחרר בקיץ הבא. לפני שבוע ומצי הגיע הנודד שלו לגזירות חברון, לאחר ששהו בגזירות עמדת. בחתולות הגיע דן עם חייליו על גגם"ש במסגרת מוז החילוק. קליע שנורה בירי הכחבלים פגע בבטיט מותחת לישכמ"ץ והוא נפצע באורח אנוש וזמן מספיק. דן השאיר אחריו הורים, יתרה ואחות, ושתי אחיות, מירב ודני. ניה.

עמי בן-דוד

המ"מ רצה להיות קרוב לחיילים

עשרות חברים ובני משפחה הגיעו אתמול לנחם את משפחתו האבלה של סגן דני כהן (22), שנהרג בפיוק הרצ-חני בחברון.

דני, שנקרא על שם דודו שנהרג במלחמת יום הכיפורים, למד בישיבת נווה-שמואל באפרת ואחר כך בישיבת הקיבוץ הרתי בעין צורים. משם הלך לנח"ל. "דני היה קצין שבאמת ובתמים אהב את החיילים שלו", סיפר מפקדו, סא"ל ערן ניב. "הוא אמר לי 'אני לא רוצה להיות מ"מ, אני רוצה להישאר קרוב לחיילים שלי'".

"האירוע בו מצא את מותו בכלל לא היה בגזרתו. הוא הגיע עם כוח כוננות, כדי לחלץ פצועים. תוך כדי שהוא מכון את הגגמ"ש ומנסה להגיע לכוח במצוקה, ראיתי שהוא קיבל כדור".

אביו, יהודה כהן, אמר אתמול: "דני היה ילד מקסים, מאוד רגיש, ילד שתמיד אהב לעזור. אותו בחור רציני ואיכותי, הגיע לסוף הדרך ואנחנו מחזירים אותו לבוראו". דני השאיר אחריו הורים ושתי אחיות. הלוויות תתקיים היום ב-14:30 בבית-הקברות הצבאי בהר הרצל.

עדנה אדטו

סגן דני כהן

"האירוע בו מצא דני את מותו בכלל לא היה בגזרה שלו. הוא הגיע עם כוח כוננות, כדי לחלץ פצועים"

סגן דני כהן ז"ל

המ"מ: "שכחתי להגיד לו לשמור על עצמו"

"במחנה" - 22.11.02

"דני היה הבן אדם הכי רגיש בעולם. אין לי מילים להסביר את טוב הלב שלו", כך מספר סרן רגב דחורג, מפקד פלוגת נובמבר '01 בג-דוד הנח"ל 931, על סגנו, סגן דני כהן, שנהרג ביום שישי האחרון בניסיון לחלץ פצועים בקרב חברון.

"כל החיילים היו חולים עליו. הוא תמיד הרגיע אותם, היה עושה להם שיחות נפש. היה לו חיוך תמיד על הפרצוף. גם כשצריך היה להתעצבן, הוא לא ידע איך.

"דיברנו בטלפון שנייה לפני שהוא נכנס עם הגגמ"שים. אמרתי לו: 'דני, שמור על החיילים'. שכחתי להגיד לו לשמור על עצמו. והוא שמר עליהם - לא נתן להם לצאת מהגגמ"ש. רק הוא יצא, ונהרג".

כהן, בן 22 במוותו, נקבר בבית-העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים. הותיר אחריו הורים ושתי אחיות.

הקרב בציר המתפללים

החובש הפלוגתי אביעד לורי מספר על הקרב האחרון בחברון בו יישם דני את עקרונותיו בהם דגל במהלך שרותו הצבאי:

בזמן העוצר בחברון כאשר הלכו לאכוף את העוצר נשמעו יריות ודני פעל לחתירה למגע ועשה זאת כמה שיותר מהר על מנת להגיע לאויב. מאותו הרגע ששמע דני את היריות דאג שכל חייליו יהיו תחת מחסה ורק לאחר מכן דאג לעצמו.

למרות שהרכב שהיה אמור להישלח לדני נתקע, דני לא ויתר ולכן ביקש את הרכב הלא ממוגן, העיקר הוא להגיע לאויב. בו בזמן דני מתכנן בראשו איך לגבור עליהם, למרות התנאים שהראו להם דני נשאר דרוך במשימתו.

כשהגיעו למקום החלו לסוע בעקבות המטרה למרות היריות שנורו לעברם, את דני זה לא עניין. כעבור פרק זמן מסוים דני הבין שהרכב הממוגן לא יוביל אותם לשום מקום. בעקבות כך עברו דני, אביעד והקשר לתוך נגמ"ש. בדרכם לשטח האויב דני חילק הוראות וזאת בכדי לחתור למגע.

חייליו של דני ביקשו ממנו אישור לירות, אך דני סירב ולבסוף יצא מהנגמ"ש וסיכן את עצמו. כאשר יצא דני מן הנגמ"ש נפצע, תחילה אביעד טיפל בו ולאחר מכן הגיע אמבולנס. אביעד מספר שמאוד דאג לדני אך מכיוון שאמרו לו שדני יצא מזה הוא נרגע.

עם תום הקרב חייליו המודאגים לא הפסיקו לשאול לשלמו של דני. במפגש לאחר הקרב דיווחו לחיילים שדני בסדר אך לאחר כמה שעות שוב כינסו את חייליו והודיעו להם על מותו.

(הגלעד אשר
הוקם במקום
הפיגוע)

ילדותו וקורות חייו

דני כהן ז"ל נולד בירושלים ב-י' בחשוון שנת תשמ"א.
הוא נולד בשם דן- חיים על שם דודו שני טייכלר ז"ל אשר נהרג במלחמת יום
הכיפורים, ובנוסף על שם סבו חיים כהן ז"ל.

כבר מגיל צעיר הבחינו בטוב ליבו.

בגלל שדני אהב לעזור לכל אחד הוא לא הבין איך ילדים יכולים לפגוע אחד בשני.

סבתו ריטה מספרת שדני אינו היה ילד שובב אך היה ילד שמח ולא היה רק ילד
שמח אלא ילד שאהב לשמח את האנשים שסביבו.

בנוסף סבתו חיה מספרת שכאשר היה בן 6 לקחה אותו לטייל, דני התנהג יפה מאוד
וכאשר נכנסו לבנק שמעה סבתו אישה עם מבטא אמריקאי אומרת לבעלה: "תראה
אלו ילדים מגדלים בישראל".

דני למד בבית הספר "יהודה הלוי",
והדריך בתנועת בני עקיבא.

דני היה ילד מיוחד במינו, אשר אהב לעזור לזולת.

(דני מניח
תפילין
בכותל)

מכתבים לדני

מתוך הספר "באורך נראה אור", לזכרו של דני הי"ד.

חלק מהמכתב שכתב אבא של דני:

"דני, המכתב ששלחת לנו ביום שלישי בשבוע השבעה היה דבר מדהים. מיד כשקראתי אותו הבנתי את עומקו ואת גדולתך. את מורכבותו ואת המסרים הרבים שהכנסת לתוכו. קיבלנו תגובות מעניינות, מרחבי הארץ ומחוץ לארץ. לאחר סיום השבעה, קבלנו את חפצך האישיים, וביניהם הספרים שהיו אתך באהל: קיצור שולחן ערוך, "נוהל אחיד" לתלמידי ישיבות ההסדר וחיילים דתיים, הגדת יום העצמאות לחיילי צה"ל, 300 פרחי-בר בצבעי הקשת, חיבת ציון, לוח לימוד-תורה יומי לחייל, הספר "תאום כוונות", "האש והעצים" של ש"י עגנון. גם את המחברת הספירלית, בה כתבת דברים חשובים לביצוע כמה ימים לפני שאושפזת עקב מחלת הצהבת בה חלית. בתחילה נראו השירים כדבר נחמד שכתבת, על מנת להעביר את הזמן. לקח לי יום שלם לנסות ולהבין את תשבץ ההגיון שכתבת בהם. משהבנתי גיליתי איזה עומק מחשבותי, איזו הסתכלות מעניינת על המציאות היהודית-ישראלית, ועל דרכי ההתמודדות עם מצבים מדיניים וביטחוניים.

דני, הים הגדול סוער והאניה חשבה להישבר (ראה שירך "נינוה והים הגדול") אך אמא ואני, רונית ועזריה, מירב ויוסי ביחד, כרבי חובלים, עושים הכל כדי לנווט את האניה בין הגלים הגועשים, אלי איזה שהוא חוף שאפשר יהיה בעזרת השם לחיות ולחכות לביאת המשיח במהרה בימינו. אמן...

כארבעה חודשים עברו מאז נפילתו של דני שלנו והאובדן גדול ומעצים. החסרון על כל מרכיביו גדול מאוד: דני לא מתקשר כמעט מידי יום. דני לא בא הביתה כל שבת שניה. דני לא בא לחגים. דני לא משתף אותנו יותר בתכניותיו לעתיד. דני לא מספר לנו על החוויות שלו ושל החברים, של המפקדים והחיילים. דני לא מתייעץ איתנו על הא ועל דא וגם לא מייעץ לנו. דני לא חלק פעיל במערכת העכשווית ולא בתכניותיו לעתיד.

אך מה שדני כן: דני ברוחו וברוח דרכו איתנו כל הזמן. דני משפיע מאוד באווירה המשפחתית. דני חסר כל כך לכל כך הרבה אנשים. דני מפעיל מערכות חברתיות. דני גורם לנו לקשר כל כך חם, לבבי וחיובי עם החברים שלו מכל המעגלים שבהם פעל. עם הרבנים, המפקדים והחיילים. דני משפיע על סביבתו כפי שהוא כתב במכתבו ובאותם כתבים נוספים על דרכי התייחסות והתמודדות טובים יותר ונכונים יותר".

המכתב שאמו של דני כתבה:

ליל שבת, פרשת ויצא.

מלאכי השלום נכנסים ויוצאים, ואתה דני שלנו, מול קברי האבות במערת המכפלה, מסיים תפילה במקום שהוא שער התפילות אל המרומים, מקום שהוא פתחו של גן עדן...

"דני נהרג בקרב בתקרית עם מחבלים". בשורת האיוב הגיעה אלינו בליל שבת לפנות בוקר. למה? איך? הרי תמיד ניסתי להרגיע את עצמי שסטטיסטית, הסבירות נמוכה שחייל שני במשפחתנו ייהרג, והנה, הדבר שחששתי ממנו יותר מכל- קרה.

בשיחת הטלפון האחרונה, באותו יום שישי, ענית לשאלתי על המצב בחברון: "שקט, סבבה". אכן היה שקט עד לאותו ערב נורא.

רגע אתה איתנו ובהבזק אחד אתה אינך. האין הוא מחולט, והמחשבה על כך קשה מנשוא.

נהניתי מכל התקופות בחייך, אהבתי את אופייך וטוב לבך, את שמחת החיים ואת הרגעים המצחיקים עם המון חן וחכמה שהפגנת.

"אל הנער הזה התפללתי".

דני יקר שלנו, הקרנת בחייך הרבה אור על סביבתך, ובלכתך האור לא כבה, אולי אף העצים, עם נשמתך הענקית. השארת חלל פיזי אדיר, אך כולם יחד מנסים למלאו בעשייה חיובית כפי שאתה היית מצפה.

דאגת להעניק לנו כל כך הרבה אושר ושמחה בחייך והשתדלת לא להדאיגנו.

המכתב שהשארת באלבום מאפיין את דאגתך ורגישותך הרבה, חששת שאם יקרה הדבר הנורא מכל, מה יהיה עלינו.

דני'ה יקר שלי, כעת תורי להגיד תודה!

תודה על אהבתך אלינו, על הכרת הטוב, על העידוד והתקווה בציפייה לקראת משהו "נשגב", "שעוד יגיע, שעוד יקרה..." תודה שיצרת סביבך חברה שהיום תומכת בנו בחום ובאהבה, ונותנת לנו כוחות להתגבר על הכאב והגעגועים המייסרים.

אסיים בתפילה ובציפייה לתחיית המתים, ועד אז, יש לך תפקיד חשוב שם למעלה, יחד עם כל הקדושים שמסרו נפשם על קידוש השם, ללמד זכות על עם ישראל בציפייה לישועות.

אמא

סבתא ריטה: דני נכדי היקר והאהוב,

מה נשאר לי ממך? אוסף של כל כך הרבה זכרונות של חיים שגורתיים עם הרבה הנאה בין סבתא ונכד, שהפכו לכל כך יקרים וכואבים.

באת אלינו בכל פעם שהגעת מהצבא. שילבנו ארוחה משותפת ביחד, הרבה דיבורים וצחוקים.

בכל הסיפורים שסיפרת ושיתפת מעולם לא סיפרת על כל הדברים הטובים שעשית למען אחרים, על הנכונות לעזור. סיפורים רבים שכאלה, שמענו לאחר נפילתך. הצניעות הייתה אחת מתכונותיך הבולטות. מעולם לא חיפשת תודה מיוחדת.

רגישות מיוחדת הייתה לך כלפי כל אדם. פעם סבא רצה לספר לך משהו, והערתי לו שהוא כבר סיפר את זה פעם. אך אתה לא רצית שייפגע, ואמרת לו שאתה רוצה לשמוע שוב את הסיפור הזה.

נהגת לבוא לצפות במשחקי הכדורסל אצלנו ולרוב הצטרפתי אליך, אולם לעיתים הייתי עייפה והלכתי לישון, ועזבתי אותך לצפות לבד במשחק.

היום אני מצטערת על פעמים אלו, שכן איבדתי עוד קצת זמן ללוות אותך בחיך ולהיות איתך ביחד.

סבתא ריטה שחסרה אותך יום יום, שעה שעה.

סבתא חיה

לכתוב על דני הנכד היקר רק מהזכרון זה קשה מאד.

דני החי והתוסס, היקר והנחמד.

קשה אפילו לתאר את מאור פניו, תמיד מחיך, תמיד נכון לעזור.

זכיתי ודני היה איתנו אצל יוני ומזל בשבת שלפני הרצחו.

לראות את דני רץ עם יוני לבית הכנסת בערב שבת.

לראות את דני בבית הכנסת של בני עקיבא עטוף בטלית ביום השבת ולא לדעת שזו הפעם האחרונה.

זה היה ממש עונג. דני חסר.

חיילים של דני כותבים עליו:

"בתחילת השירות הצבאי שלי הייתי די מצויקמק. כשעשיתי את ה"תרגיל פרט" בו הייתי רק עם המ"מ- דני, זה היה בסך הכל תרגיל טוב, אבל כמו שדני אמר לי אחר כך: 'התרגיל היה טוב אם לא היה נפתח לך השרוך ולא היית נופל'... הוא אמר לי את זה בצורה של ביקורת בונה, והתחיל להסביר לי דברים קטנים שבדרך כלל מ"מ לא מתעסק בהם, כמו איך לקשור שרוכים של נעלים, ועוד דברים שטותיים כאלו, שלא חשבתי שהמ"מ יהיה זה שיסביר לי אותם. הוא דיבר איתי בצורה מאד נחמדה, בצורה אישית, באמצע הטירונות, בלי דיסטנס. נראה לי שאחרי זה באמת השתפרתי, בזכותו".

"לילות שלמים של חוסר שינה לא הפריעו לך להמשיך לחייך. כשמישהו הזיק לחיילים שלך ואתה חשת בכך, מיד נחלצת לעזרתם, כי אם החיילים שלך מסתובבים עם עיניים נפוחות של לילות נטולי שינה- אז אתה, מפקדם, תישן?".

"דני לא נתן לאף חייל שלו לעשות משהו שהוא בעצמו לא עשה. לאף חייל!".

"זוכר את הישיבות לפני צאת השבת שלא הרשית לנו לכתוב? מיד אח"כ הבדלה באהל, רגע לפני שיוצאים לחיילים, ומתחילים בשבוע חדש.

כזה היית, מריץ עוד חייל על הגבעה, מתפלל וחוזר לרוץ עם החיילים. לאכול לא אכלת, כי לא היה זמן".

"בתקופה שבה דני היה חולה, חשבנו שבלי מ"מ יהיה יותר שקט. מהר מאד גילינו שההיפך הוא הנכון, בלי דני אין מי שידאג לנו, ויגן על הזכויות של המחלקה. בלעדיו, לכל משימה לקחו קודם כל אותנו. גם בנושא היציאות הביתה, לא היה מי שיתווכח עם המ"פ, וכך יצאנו הרבה פחות. דווקא בחסרונו נעשה לנו ברור עד כמה דאג למחלקה".

מתוך הספר "באורך נראה אור"- לזכרו של דני הי"ד.

צבא	ההגנה	לישראל
יח' ד"צ	01968	
כ"ב בכסלו	התשס"ג	
27 בנובמבר	2002	

משפחת כהן היקרה,

יקירכם, סגן דני כהן, זכרונו לברכה, נפל ביום י"א בכסלו התשס"ג, 15 בנובמבר 2002.

דני נחרג בקרב בחברון, כשנכנס למקום כמפקד נגמ"ש בכדי ליצור מגע עם המתבלים ולהשמיד אותם. במסגרת הקרב, נקלעו הנגמ"שים לאש חזקה. הכוח התקשה בזיהוי מקורות הירי וחשיב אש למקומות חשודים ולכיוון הכללי ממנו בוצע הירי. בשלב מסוים, דני הצליח לזהות את מקום המתבלים, ועל מנת להעביר זאת לכוח, יצא מתאור ואז פגע בבטנו כדור המתבלים, פגיעה שתביאה למותו.

אני תמיד טענתי, כי בכדי להיות מפקד טוב, יש לעמוד בתנאים רבים, אולם שני התנאים המרכזיים, אותם לא ניתן ללמוד והם מהווים אבן בוחן לפקוד בכלל, הם לוחמנות - חתירה למגע ויוזמה, ואהבת החיילים. התנאי הראשון התקיים במותו של דני והשני התקיים כל חייו.

דני אהב את חייליו, פשוט כך, אהב אותם. הם היו כבנים בשבילו. תמיד היה מדבר עליהם, מטפח אותם ומטפל בכל מחסורם. דני רצה להישאר בתפקידו כמפקד מחלקה, על מנת להיות קרוב לחייליו, לבצע עמם משימות, להלחם עמם, לטפל בהם ולהרגיש אותם כאב לילדיו. אנו זוכרים את חיוכו של דני, החיוך שלא אף פעם, את נכונותו לעשות כל דבר, כל משימה. נכונות לא מתוך כורח, כי אם מתוך שמחה וחירות היצירה.

משפחת כהן, אין לי מילים להביע את כאבי על אובדנכם הנורא, על בנכם, יקירכם, החייכן תאב החיים ואוהב אנשים שכמותו. אני יכול לומר לכם כי דני מת כלוחם מתוך דבקות במשימה ורצון לשמור על חיים, של אזרחים ושל חיילים. אני מבטיח לכם כי גדוד "שחם" חנו משפחה עבורכם, חגוד ילווח אתכם לכל אשר תלכו וינצור את זכרו של דני לעולמים.

יהי זכרו ברוך.

ערן ניב,	סגן אלוף
מפקד	היחידה

תמונות:

דני התינוק, עם אמו ואחיותיו.

עם סבא וסבתא

דני עם חבריו בבר המצווה שלו

בחתונה של חגי

בבר מצווה של אביחי כהן :

דני עם הוריו

קרן סגן דני כהן הי"ד

לעידוד צעירים להגשמה אישית

The Lieutenant Danny Cohen Fund
for the Encouragement of Youth to Realize Personal Potential

דני

סגן דני כהן הי"ד, בנם של נאווה ויהודה כהן, שירת כסמ"פ בחטיבת הנח"ל. נפל בקרב בחברון בערב שבת י"א כסלו תשס"ג, בצאתו בראש כח פלוגתי לסייע בלחימה נגד חוליית מחבלים, שביצעה פיגוע ירי על ציר המתפללים המקשר בין מערת המכפלה לקרית ארבע. בן 22 היה בנפלו.

דני נקרא על שם דודו דני טייכלר הי"ד, שנפל במלחמת יום הכיפורים. דני היה בעל אישיות רגישה, תומכת ומלאת שמחת חיים שהקרינה על כל הסובבים אותו במעגל חייו.

מלא כרימון היה: בידע, באהבת העם והמולדת, ברעיונות ובכישרונות יצירתיים שאותם ידע להביע בדרכו הצנועה והמיוחדת.

משחר ילדותו, לאורך כל מסלול השרות הצבאי ועד לנפילתו פעל דני לקירוב ועידוד ילדים, נוער וחיילים. כחייל בטירונות קירב את החיילים העולים החדשים והבודדים והזמין אותם לשבתות ולחגים הביתה. כמ"כ וכמ"מ דאג לחייליו כחבר וכ"עובד סוציאלי". דני התייחס לחייליו ברגישות, בחברות וברצינות. כמפקד דאג לצורכיהם האישיים הן החומריים והן הרוחניים בשימת דגש על הכשרה צבאית ברמה גבוהה והכל בחינוך וברוח טובה. לדני היו תכניות רבות לעתיד, תכניות שנגדעו באיבן עם נפילתו.

משפחתו, מכריו וחבריו, מבקשים להנציח את זכרו של דני הי"ד ברוח דרכו על ידי הקמת עמותה בשם **"קרן סגן דני כהן הי"ד לעידוד צעירים להגשמה אישית"** אשר הוקמה במטרה לסייע לבוגרי ובוגרות צבא או שירות לאומי הנזקקים לסיוע בפיתוח וקידום אישי בלימודים, בהכשרה מקצועית, בליווי בצעדים ראשוניים בהשתלבות במעגל העבודה תוך מיצוי עצמי מרבי.

אנו רואים במפעל זה תרומה חשובה לחברה, למדינה ולעם היהודי.

העמותה שמה לעצמה מטרה לתת מלגות ו/או הלוואות בגובה של כ - 2,500 עד - 5,000 ש"ח כל אחת.

טופס בקשה לקרן ניתן לקבל באמצעות:

- הורדה באתר האינטרנט לזכרו של דני הי"ד: www.danny-cohen.com
- פנייה בכתב לכתובת העמותה.

תרומות יתקבלו בברכה ובתודה באמצעות:

- המחאה ע"ש העמותה ומופנית לכתובת העמותה.
- הפקדה לחשבון העמותה, בנק הפועלים (12), סניף הפלמ"ח (574) חשבון מס' 350330.
- הוראת קבע לפקודת העמותה.
- את ספח ההפקדה יש לשלוח לכתובת העמותה.

חברי הנהלת העמותה: יהודה כהן, אורה אלטמן, ד"ר אבי לבסקי, אל"מ (מיל) שלום גולדשטיין, מרסל לזובסקי, ד"ר ג'ק שילי ועו"ד ג'ף ברק.

כתובת העמותה: ש"י עגנון 8 ירושלים, מיקוד: 93589 טל: 02-5637704 פקס: 02-5630776

Dear Mum and Dad,

Why, why do we live?

Does any one person have a purpose?

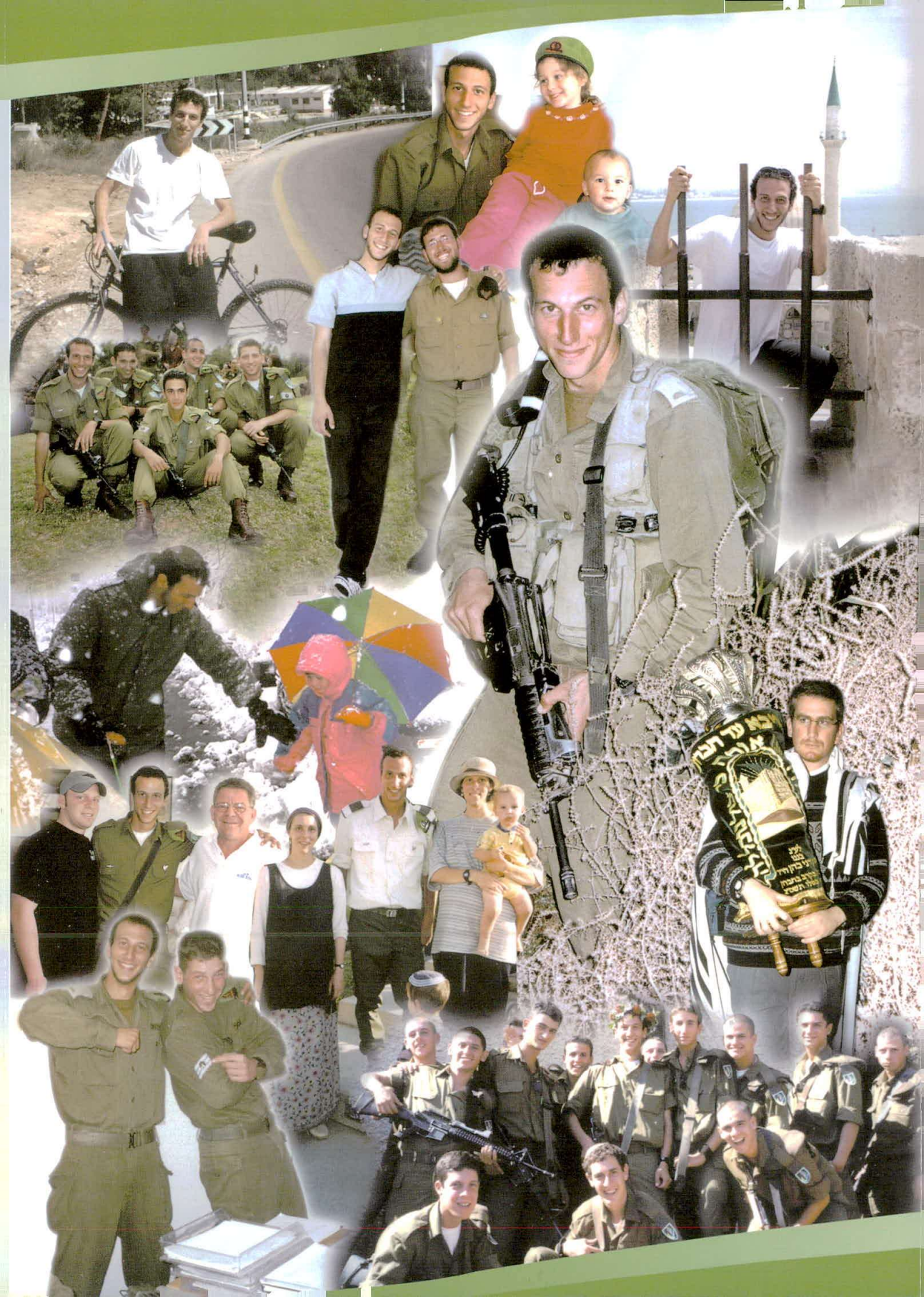
The world exists for something that is still to come, that is still to happen, and every one of us is an essential part of the development of the world, and of humanity, towards achievement of that higher purpose.

If so, what is required of each individual, and, indeed, the purpose of life, is to be a part of the puzzle, in the best possible way that he can. That is to say, for someone who follows the path of a religious Jew, it is to fulfill the Jewish religion as effectively as he can, so as to create future generations better than him, by influencing his descendants or his surroundings. I, it would seem, belong to those who are destined to influence their surroundings, and you to those who have had an influence (both in the sense of "influence" and also in the sense of "plenty") on their children. So I just wanted to tell you that I am pretty content with what I have managed to achieve during the limited time that I have been allotted, that I feel I've been a pretty good mouthpiece for the way you have educated me, and that I can't think of a better way to bring up a child than the way you raised me (okay, maybe you spoiled me a little too much...)

From my little experience, I have seen that, usually, the people who break in an irrevocable way in the face of bereavement, are those who have feelings of guilt. Knowing you both (especially Mum), despite the fact that you have no reason, you are likely to regret things you did or didn't do, or things you did or didn't say. So you should just know that you really have done everything right, and that, with the exception of brief episodes, for more than 20 years I have been very happy, and just want to say thanks!

Danny.

A letter, that Danny wrote to his parents, which was found in his album

Danny

Lieutenant Danny Cohen, the son of Nava and Yehuda Cohen, served as a Deputy Company Commander in the Nahal Brigade of the Israel Defence Forces. He fell in battle in Hebron on Erev Shabbat 11th Kislev 5763 (Friday night, November 15th, 2002), as he led a company of soldiers when they joined a battle against a gang of terrorists that had carried out a shooting attack in the "worshippers' route" which connects the Cave of Machpela and Kiryat Arba. He was 22 years old when he fell. Danny was named after his uncle, Danny Teichler, who fell in the Yom Kippur War.

Danny was a sensitive person, who exuded the joy of life, and was always supportive towards everyone around him throughout his life. He was endowed with a wealth of knowledge beyond his years, with love for his people and his country, and with ideas and creative talents which he knew how to express in his special modest manner.

From his early childhood, and during every phase of his army service until the day he fell, Danny extended friendship and encouragement to his fellow children, youth and soldiers. As a soldier in basic training, he befriended new immigrants and other soldiers who were without families, and invited them to his home for Shabbat and Festivals. Similarly, as a commander in the army, he cared for his soldiers like a friend and a "social worker". He related to his soldiers with sensitivity and friendship, and gave them his serious attention. Danny concerned himself with their personal needs, both material and spiritual, with emphasis on motivating and directing them to perform their duties according to the highest military standards; all this with a smile and in a good spirit.

Danny had many plans for the future, plans which were cut short when he fell. Danny's family and friends want to honor his memory in a special way, through the establishment of a fund, "**The Lieutenant Danny Cohen** **Fund for the Encouragement of Young People to Realize Personal Potential**". This Fund has been established with the purpose of assisting young men and women, who have completed their army or national service, and are in need of assistance in their development and personal advancement, in their field of study or professional qualification, or in supporting their first steps in being integrated into the working world, all with a view to maximizing their personal potential. We see this venture as a contribution to society, the State, and the Jewish people, in the spirit of the path which Danny trod.

The Fund has set for itself the objective of awarding grants and/or loans of between approximately NIS 2,500 and NIS 5,000 to each recipient.

Application forms from the Fund can be obtained by:

- downloading the form from the internet website in memory of Danny: www.danny-cohen.com
- a written request to the Fund's address.

Contributions to the Fund will be gratefully received in any one of the following ways:

- Checks made out to the Fund and sent to the Fund's address.
- Deposits of contributions into the Fund's bank account no. 350330 at Bank Hapoalim(12) Hapalmach branch(574).
- Standing bank orders for the benefit of the Fund.

The evidence of payment should be sent to the Fund's address.

Management Committee of the Fund: Yehuda Cohen, Ora Altman, Dr. Avi Lavsky, Col.(Res) Shalom Goldstein, Marcel Lasowsky, Dr. Jacques Schilli, and Adv. Jeffrey Berk.

Address of the Fund: Shai Agnon 8, Jerusalem 93589, Israel Tel: 02-5637704 Fax: 02-5630776

אבא ואמא שלום!

למה? למה אני חייב?

האם יש לכן אבא אבא תכנית?

העולם מתקיים בשביל משהו לעצב יגיע, לעצב יקרה, וכל אבא אמאן הוא חלק הכרחי בהתפתחות העולם והאנושות לקראת אותו צבר נשגב.

אם כן, מה שנדרש מכל אבא, ובעצם תכנית החיים, זה להיות החלק בפאזל בצורה הטובה ביותר שהוא יכול, כלומר, על מי שהולך להיות יחוצי צבא לקיים את הצבת היווצרות בצורה המועילה ביותר על מנת להעמיד צורות באים יותר טובים ממנו. על יצי השפעה על צאצאיו או על סביבתו.

אני כנראה שייך לחלק שהיה צריך להשפיע על סביבתו ואם לחלק שהשפיע (גם מולשון השפעה וגם מולשון "שפעה") על יצויו. אז רק רצות להגיע לכך, שאני צי מבסוט ממה שהספקתי במסגרת המאן המצומצם שהוקצת לי, ושאיני מביש להיית שופר צי טוב לצדך בה מיתכס אותי ושאיני לא מצליח לחשוב על צדך טובה יותר לגבול יחצ מאיך שגיצולת אותי (טוב אולי קצת פיקסוס מצוי...).

בניסיוןי הצי ראיתי שבצדך כלל האנשים נשברים בצורה מסכנת לקנה עקב שכוח. הם אנשים שיש להם רגשות אשם כלשהם. כמו שאני מכיר אתכם (בעיקר אמא), לחכות שלא תהיה שום סיבה, אם עלולים להתפרט על צברים שלשיתם או שלא עלשיתם, לאמרתם או שלא אמרתם.

אז רק להצלו שלשיתם הכל נכון. שחף מהפסקות קטנות. אז יותר מעלשים שנה אני מבסוט, ורק רוצה להגיע טובה!

צ'ן

מכתב שכתב דני להוריו ושנמצא באלבומו

